

บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา
เรื่อง ความหมายของภาพยนตร์ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์
พ.ศ. ๒๕๕๑

กรมส่งเสริมวัฒนธรรมได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ วธ ๐๕๐๓.๕/๒๕๖๓ ลงวันที่ ๘ กรกฎาคม ๒๕๖๓ ถึงสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา สรุปความได้ว่า กองบัญชาการตำรวจนครบาล ได้ขอหารือเกี่ยวกับการประกอบกิจการภาพยนตร์ตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาถึงสำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม กรณีกลุ่มบุคคลนำเครื่องยิงเลเซอร์ฉายข้อความและภาพไปยัง กำแพงอาคารของกระทรวงกลาโหมและสถานที่ต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานครว่าข้อความและภาพ ดังกล่าวเป็นภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์หรือไม่ หากเป็นภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์แล้วการนำออกฉายจะต้องผ่านการตรวจพิจารณาหรือไม่ และการเปิดให้ดูภาพยนตร์ทางออนไลน์ฟรีเป็นภาพยนตร์ที่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาหรือไม่ รวมทั้งการให้บริการเว็บไซต์ดังกล่าวต้องขออนุญาตหรือไม่ สำนักงานปลัดกระทรวง วัฒนธรรมจึงมอบหมายให้กรมส่งเสริมวัฒนธรรมหารือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา โดยมีประเด็นขอหารือและความเห็นของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

๑. ข้อความที่มีการฉายด้วยเลเซอร์หรือข้อความประกอบกับภาพพื้นหลังที่เป็น ภาพเคลื่อนไหวที่มีการฉายด้วยเลเซอร์ มีลักษณะเป็นภาพยนตร์ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติ ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ หรือไม่

กรมส่งเสริมวัฒนธรรม เห็นว่า ภาพเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่องซึ่งปรากฏ หลังข้อความในกรณีดังกล่าวเป็นวัสดุที่มีการบันทึกภาพหรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉาย เป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง จึงเป็นภาพยนตร์ตามบทนิยามคำว่า “ภาพยนตร์” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ อย่างไรก็ตาม ภาพยนตร์ดังกล่าวจะต้องขออนุญาต หรือไม่ เป็นปัญหาข้อเท็จจริงซึ่งพนักงานสอบสวนต้องพิจารณา หากเป็นภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ ที่เกิดขึ้นจะได้รับยกเว้นตามมาตรา ๒๗ (๑) ซึ่งไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจาก คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา ๒๕

สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม เห็นว่า คลิปข้อความและภาพดังกล่าว เข้าลักษณะเป็นภาพยนตร์ตามบทนิยามในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ การนำภาพยนตร์ออกฉายจึงต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณา ภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา ๒๕ แต่หากเป็นภาพยนตร์ข่าวหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ก็ไม่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาตามมาตรา ๒๗

๒. ภาพยนตร์ที่ฉายในเว็บไซต์ซึ่งเปิดให้บริการดูภาพยนตร์ทางออนไลน์ฟรี มีลักษณะเป็นภาพยนตร์ที่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ ก่อนหรือไม่

ส่งพร้อมหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นร ๐๙๐๕/๒๒๖ ลงวันที่ ๒ กันยายน ๒๕๖๓ ซึ่งสำนักงาน คณะกรรมการกฤษฎีกามีถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กรมส่งเสริมวัฒนธรรม เห็นว่า ภาพยนตร์ดังกล่าวมีลักษณะเป็นภาพยนตร์ ตามบทนิยามคำว่า “ภาพยนตร์” และเข้าลักษณะของบทนิยามคำว่า “ฉาย” การนำภาพยนตร์ ออกฉายจึงต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ตามมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ แต่อย่างไรก็ตาม คณะกรรมการ กฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้เคยให้ความเห็นตามบันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบ ร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. (เรื่องเสร็จที่ ๑๙๐/๒๕๕๐) ว่า “...ร่างพระราชบัญญัตินี้ ไม่สามารถนำมาใช้ควบคุมการฉายภาพยนตร์และวีดิทัศน์ หรือภาพเคลื่อนไหวต่าง ๆ ผ่านระบบ การส่งสัญญาณภาพผ่านดาวเทียมหรือระบบอินเทอร์เน็ตซึ่งมีกระบวนการและเทคโนโลยีที่ซับซ้อน ซึ่งหากรัฐบาลต้องการควบคุมการฉายหรือถ่ายทอดภาพยนตร์หรือวีดิทัศน์ในลักษณะดังกล่าว ก็จะต้องมีการศึกษารายละเอียดในการตรากฎหมายขึ้นมาใช้บังคับต่อไป...” ดังนั้น การฉาย ภาพยนตร์ดังกล่าวจึงไม่อยู่ในบังคับที่ต้องขออนุญาตตามพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ

สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม เห็นว่า พระราชบัญญัติภาพยนตร์ และวีดิทัศน์ฯ มีเจตนาคือจะควบคุมเนื้อหาของภาพ หรือภาพและเสียงที่ถูกบันทึกลงในวัสดุใด ๆ ก็ตาม ซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพเคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่องไม่ให้เกิดผลกระทบต่อสังคม เด็ก และเยาวชน ดังนั้น ภาพยนตร์ทางออนไลน์ในเว็บไซต์ต่าง ๆ จึงเป็นภาพยนตร์ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ ยกเว้นกรณีที่มีลักษณะของภาพเคลื่อนไหวที่นำออก ถ่ายทอดโดยมิได้มีการบันทึกลงในวัสดุใด ๆ เช่น การถ่ายทอดสด ดังนั้น การที่มีผู้ลักลอบ เปิดให้บริการดูภาพยนตร์ทางออนไลน์ฟรีในเว็บไซต์ต่าง ๆ จึงเป็นความผิดต้องระวางโทษปรับ ตามมาตรา ๗๘

๓. การเปิดให้บริการดูภาพยนตร์ทางออนไลน์ฟรีในเว็บไซต์มีลักษณะเป็น โรงภาพยนตร์ตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ และต้องขออนุญาต ประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ หรือไม่

กรมส่งเสริมวัฒนธรรม เห็นว่า การที่มีเว็บไซต์นำเชิฟเวอร์ซึ่งเป็นวัสดุที่มีการ บันทึกภาพและเสียงมาฉายโดยทำให้ปรากฏภาพเคลื่อนไหวในเว็บไซต์หรือสื่อออนไลน์ โดยการถ่ายทอดสดผ่านสัญญาณอินเทอร์เน็ต ถือเป็นการฉายภาพยนตร์ตามบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ แต่เนื่องจากสถานที่ตั้ง ของเชิฟเวอร์นั้นเป็นสถานที่ฉายภาพยนตร์ซึ่งมิได้อยู่ในอาคารหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของอาคาร ที่ใช้เป็นสถานที่สำหรับฉายภาพยนตร์ หรือสถานที่กลางแจ้งสำหรับฉายภาพยนตร์ ดังนั้น ผู้ประกอบ กิจการเว็บไซต์ดังกล่าวจึงไม่จำเป็นต้องขออนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ตามมาตรา ๓๗ แต่อย่างใด

สำนักงานปลัดกระทรวงวัฒนธรรม เห็นว่า หากถือว่าสถานที่ตั้งเชิฟเวอร์นั้น เป็นอาคารหรือส่วนใดส่วนหนึ่งของอาคารที่ใช้เป็นสถานที่สำหรับฉายภาพยนตร์หรือเป็นสถานที่ กลางแจ้งสำหรับฉายภาพยนตร์ตามบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” การนำภาพยนตร์ต่าง ๆ ทั้งไทย และต่างประเทศออกฉายในเว็บไซต์หรือสื่อออนไลน์ประเภทต่าง ๆ ย่อมต้องขออนุญาตประกอบ กิจการโรงภาพยนตร์ตามมาตรา ๓๗ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ

คณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) ได้พิจารณาข้อหาหรือของกรมส่งเสริมวัฒนธรรม โดยมีผู้แทนกระทรวงวัฒนธรรม (สำนักงานปลัดกระทรวงและกรมส่งเสริมวัฒนธรรม) และผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติ เป็นผู้ชี้แจงข้อเท็จจริงแล้ว ปรากฏข้อเท็จจริงเพิ่มเติมจากคำชี้แจงของผู้แทนสำนักงานตำรวจแห่งชาติว่า ในกรณีกลุ่มบุคคลนำเครื่องยิงเลเซอร์ฉายปรากฏข้อความและภาพไปยังกำแพงอาคารของกระทรวงกลาโหม และสถานที่ต่าง ๆ ในเขตกรุงเทพมหานคร นั้น ขณะนี้สำนักงานตำรวจแห่งชาติกำลังดำเนินการสืบสวนหาข้อเท็จจริงเพื่อที่จะทราบรายละเอียดแห่งความผิด โดยยังมิได้มีผู้ร้องทุกข์หรือผู้กล่าวโทษในกรณีนี้ ซึ่งคณะกรรมการกฤษฎีกา (คณะที่ ๕) มีความเห็นในแต่ละประเด็นดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ข้อความที่มีการฉายด้วยเลเซอร์หรือข้อความประกอบกับภาพพื้นหลังซึ่งเป็นภาพเคลื่อนไหวที่มีการฉายด้วยเลเซอร์ มีลักษณะเป็นภาพยนตร์ตามมาตรา ๕^๑ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ หรือไม่

เห็นว่า โดยที่มาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ได้กำหนดบทนิยามคำว่า “ภาพยนตร์” ให้ความหมายถึง วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียง ซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง แต่ไม่รวมถึงวีดิทัศน์ จึงเห็นได้ว่า ภาพยนตร์ต้องมีลักษณะดังนี้ (๑) เป็นวัสดุที่มีการบันทึกภาพหรือเป็นวัสดุที่มีการบันทึกภาพและเสียง และ (๒) วัสดุดังกล่าวสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง (motion picture) ทั้งนี้ ไม่หมายความว่ารวมถึงวีดิทัศน์ กรณีข้อความที่มีการฉายด้วยเลเซอร์ตามที่มีการบันทึกภาพและเสียงไว้ในแผ่นบันทึกข้อมูลซึ่งกรมส่งเสริมวัฒนธรรมส่งมาเพื่อประกอบการขอหารือนี้ แม้จะเข้าลักษณะเป็นวัสดุที่มีการบันทึกภาพก็ตาม แต่ข้อความดังกล่าวไม่มีลักษณะเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง เป็นเพียงข้อความที่ฉายเพื่อสื่อความหมายอย่างหนึ่งอย่างใดเท่านั้น จึงไม่เข้าลักษณะเป็นภาพยนตร์ตามบทนิยามคำว่า “ภาพยนตร์” สำหรับกรณีข้อความประกอบกับภาพพื้นหลังซึ่งเป็นภาพเคลื่อนไหวที่มีการฉายด้วยเลเซอร์ นั้น เมื่อข้อเท็จจริงตามที่มีการบันทึกภาพและเสียงไว้ในแผ่นบันทึกข้อมูลซึ่งกรมส่งเสริมวัฒนธรรมส่งมาเพื่อประกอบการขอหารือนี้ ปรากฏว่าเป็นภาพที่มีการบันทึกภาพและเสียงลงในวัสดุประเภทใดประเภทหนึ่งก่อนที่จะนำออกฉายให้เห็นเป็นภาพเคลื่อนไหวอย่างต่อเนื่อง กรณีดังกล่าวจึงเข้าลักษณะเป็นภาพยนตร์ตามบทนิยามคำว่า “ภาพยนตร์” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ

อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาสาระสำคัญของพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ ซึ่งได้กำหนดให้มีคณะกรรมการเพื่อกำกับดูแลการประกอบกิจการภาพยนตร์และวีดิทัศน์ ได้แก่ (๑) คณะกรรมการภาพยนตร์และวีดิทัศน์แห่งชาติ มีหน้าที่และอำนาจในการกำหนดนโยบายและส่งเสริมกิจการภาพยนตร์ และ (๒) คณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ มีหน้าที่และอำนาจในการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร และส่งออกนอกราชอาณาจักร และพิจารณาอนุญาตการสร้างภาพยนตร์ต่างประเทศในราชอาณาจักร รวมทั้งได้กำหนดหลักการในการประกอบกิจการภาพยนตร์ ทั้งการสร้างภาพยนตร์ การนำภาพยนตร์ออกเผยแพร่ ระบบการตรวจพิจารณาภาพยนตร์ การส่งออกภาพยนตร์ การประกอบกิจการโรงภาพยนตร์

^๑มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ภาพยนตร์” หมายความว่า วัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงซึ่งสามารถนำมาฉายให้เห็นเป็นภาพที่เคลื่อนไหวได้อย่างต่อเนื่อง แต่ไม่รวมถึงวีดิทัศน์

การประกอบกิจการให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายภาพยนตร์ ประกอบกับหมายเหตุท้ายพระราชบัญญัติ ซึ่งระบุเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ไว้ว่า กิจการภาพยนตร์ในปัจจุบันมีบทบาทสำคัญ ต่อการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศจำเป็นต้องได้รับการส่งเสริมอย่างเป็นรูปธรรมแล้ว จะเห็นได้ว่า พระราชบัญญัติฉบับนี้มีเจตนารมณ์เพื่อส่งเสริมการประกอบกิจการภาพยนตร์ซึ่งเป็นการ ดำเนินการเชิงธุรกิจของผู้ประกอบอุตสาหกรรมภาพยนตร์ ดังนั้น ในกรณีข้อความประกอบกับภาพพื้นหลัง ซึ่งเป็นภาพเคลื่อนไหวที่มีการฉายด้วยเลเซอร์ดังกล่าว แม้จะเข้าลักษณะเป็นภาพยนตร์ตามบทนิยาม คำว่า “ภาพยนตร์” ในมาตรา ๕^๒ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ฯ ก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริง ปรากฏว่า ข้อความประกอบกับภาพพื้นหลังดังกล่าวสร้างขึ้นโดยมิได้มีความเกี่ยวข้องหรือเพื่อประโยชน์ ในการประกอบกิจการภาพยนตร์ จึงไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ฯ

ประเด็นที่สอง ภาพยนตร์ที่ฉายในเว็บไซต์ซึ่งเปิดให้บริการดูภาพยนตร์ทางออนไลน์ฟรี มีลักษณะเป็นภาพยนตร์ที่ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตตามมาตรา ๒๕^๓ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ ก่อนหรือไม่

เห็นว่า คำว่า “ฉาย” ตามบทนิยามในมาตรา ๔^๔ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์ และวิดิทัศน์ฯ ได้ให้ความหมายว่า การนำภาพยนตร์หรือวิดิทัศน์มากระทำให้ปรากฏภาพ หรือภาพ และเสียงด้วยเครื่องฉาย หรือเครื่องมืออื่นใด และให้หมายความรวมถึงการถ่ายทอดด้วย ดังนั้น ภาพยนตร์ที่ฉายในเว็บไซต์ซึ่งเปิดให้บริการดูภาพยนตร์ทางออนไลน์ฟรีที่เกิดจากการนำเซิร์ฟเวอร์ ซึ่งเป็นวัสดุที่มีการบันทึกภาพ หรือภาพและเสียงเป็นภาพยนตร์ที่ให้บริการในเว็บไซต์โดยจะมีการถ่ายทอด ผ่านสัญญาณอินเทอร์เน็ตเมื่อผู้ใช้บริการเปิดดูจึงอยู่ในความหมายของบทนิยามดังกล่าว แต่เนื่องจาก เจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ฯ ตามที่ปรากฏในบันทึกสำนักงานคณะกรรมการ กฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. (เรื่องเสร็จที่ ๑๙๐/๒๕๕๐)^๔ ระบุว่า ร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ไม่สามารถนำมาใช้ควบคุมการฉายภาพยนตร์และวิดิทัศน์ หรือภาพเคลื่อนไหวต่าง ๆ ผ่านระบบการส่งสัญญาณภาพผ่านดาวเทียมหรือระบบอินเทอร์เน็ต ซึ่งมีกระบวนการและเทคโนโลยีที่ซับซ้อน ซึ่งหากรัฐบาลต้องการควบคุมการฉายหรือถ่ายทอด ภาพยนตร์หรือวิดิทัศน์ในลักษณะดังกล่าวก็จะต้องมีการศึกษารายละเอียดในการตรากฎหมาย ขึ้นมาใช้บังคับต่อไป ดังนั้น แม้ว่าภาพยนตร์ที่ผู้ใช้บริการเปิดดูทางออนไลน์ฟรีในเว็บไซต์จะมีลักษณะ เป็นภาพยนตร์ตามบทนิยามคำว่า “ภาพยนตร์” ก็ตาม แต่ลักษณะการให้บริการภาพยนตร์ดังกล่าว

^๒โปรดดูเชิงอรรถที่ ๑, ข้างต้น

^๓มาตรา ๒๕ ภาพยนตร์ที่จะนำออกฉาย ให้เช่า แลกเปลี่ยน หรือจำหน่ายในราชอาณาจักร ต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวิดิทัศน์

การขออนุญาตและการอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่คณะกรรมการ กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

^๔มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“ฉาย” หมายความว่า การนำภาพยนตร์หรือวิดิทัศน์มากระทำให้ปรากฏภาพ หรือภาพ และเสียงด้วยเครื่องฉาย หรือเครื่องมืออื่นใด และให้หมายความรวมถึงการถ่ายทอดด้วย

ฯลฯ

ฯลฯ

“บันทึกสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาประกอบร่างพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวิดิทัศน์ พ.ศ. ส่งพร้อมหนังสือสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ที่ นร ๐๙๐๑/๐๔๐๙ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๐ ถึงสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

เป็นการใช้กระบวนการและเทคโนโลยีที่ซับซ้อนในการทำให้ปรากฏเป็นภาพ หรือภาพและเสียงในระบบอินเทอร์เน็ต จึงไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติฉบับนี้ที่จะต้องผ่านการตรวจพิจารณาและได้รับอนุญาตจากคณะกรรมการพิจารณาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ตามมาตรา ๒๕^๖ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ

ประเด็นที่สาม การเปิดให้บริการดูภาพยนตร์ทางออนไลน์ฟรีในเว็บไซต์มีลักษณะเป็นโรงภาพยนตร์ตามมาตรา ๔^๗ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ พ.ศ. ๒๕๕๑ และต้องขออนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ตามมาตรา ๓๗^๘ แห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ หรือไม่

เห็นว่า เมื่อได้พิจารณาในประเด็นที่สองแล้วว่า ภาพยนตร์ที่ผู้ให้บริการเปิดดูทางออนไลน์ฟรีในเว็บไซต์ไม่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัติภาพยนตร์และวีดิทัศน์ฯ จึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาสถานะหรือการต้องขออนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ของผู้ประกอบกิจการเว็บไซต์ดังกล่าวอีก กรณีจึงไม่ต้องพิจารณาในประเด็นที่สามนี้

(นายปกรณ์ นิลประพันธ์)

เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา

กันยายน ๒๕๖๓

^๖โปรดดูเชิงอรรถที่ ๓, ข้างต้น
^๗มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

ฯลฯ

ฯลฯ

“โรงภาพยนตร์” หมายความว่า สถานที่ฉายภาพยนตร์ ดังต่อไปนี้ ทั้งนี้ เท่าที่มีได้อยู่ภายใต้บังคับตามกฎหมายว่าด้วยการประกอบกิจการกระจายเสียงและกิจการโทรทัศน์

- (๑) อาคารหรือส่วนใดของอาคารที่ใช้เป็นสถานที่สำหรับฉายภาพยนตร์
- (๒) สถานที่กลางแจ้งสำหรับฉายภาพยนตร์
- (๓) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ฯลฯ

ฯลฯ

^๘มาตรา ๓๗ ห้ามผู้ใดประกอบกิจการโรงภาพยนตร์โดยทำเป็นธุรกิจหรือได้รับประโยชน์ตอบแทนเว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากนายทะเบียน

ใบอนุญาตนั้น ให้ออกสำหรับโรงภาพยนตร์แต่ละโรง ยกเว้นใบอนุญาตประกอบกิจการโรงภาพยนตร์ตาม (๒) ของบทนิยามคำว่า “โรงภาพยนตร์” ในมาตรา ๔ ให้ใช้ได้ทั่วราชอาณาจักร

การขอใบอนุญาตและการออกใบอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง